

VOOR HET EERST

Leesexemplaar

MANEGE
De Hoefslag

VOOR HET EERST

Amber Brabant

P E L C K M A N S

INHOUD

Bang voor grote dieren	7
Bonuszusjes	21
Marli's voorstel	27
Een echte nachtmerrie	39
Borstelen en nog eens borstelen	55
Marli is boos	69
Geheimen	75
Ponyrijden natuurlijk!	83
Marli's verjaardagsfeestje	91
Evi in het zadel	99
Trots	113
Over de streep	121

BANG VOOR GROTE DIEREN

‘Sta je alweer voor de spiegel?’ vroeg Sem plagerig.

‘Ach, hou toch op, jij’, reageerde Evi fel. ‘Ik ben tenminste niet verliefd op een meisje in een game.’

Haar oudere broer gaf geen antwoord en rende met twee treden tegelijk de trap op.

Evi keek in de spiegel. Het beviel haar helemaal niet wat ze zag. Haar helblauwe ogen konden er wel mee door. Maar die sproeten rond haar neus vond ze belachelijk. En dan nog dat rare oranje haar! Hoofdschuddend bekeek ze zichzelf. Waarom zag ze er niet gewoon leuk uit, zoals Marli? En het ergste was nog dat het haar beste vriendin helemaal niet kon schelen hoe ze eruitzag. Wel gemakkelijk, als je nu al op een fotomodel leek.

Haar moeder kwam de kamer uit en zag haar gezicht.

‘Wat kijk je kwaad! Is er iets mis?’

‘Hm’, mokte Evi. ‘Moet je eens kijken hoe ik

eruitzie. Met die stomme sproeten en dat achterlijke haar.'

Grinnikend kwam haar moeder achter haar staan.

'Daar is niks mis mee, hoor. Ik vind het juist leuk dat jij je vaders haarkleur hebt, en het staat je best goed.'

Evi keek haar verwijtend aan.

'Omdat jij zo nodig met een roodharige man moest trouwen, zit ik er nu mee. Iedereen scheldt me altijd uit voor "rooie" of "vuurtoren". En ik krijg altijd dezelfde stomme grapjes te horen: "Hé, rooie, spring eens op groen!" en "Je bent zeker gek op worteltjes, met dat oranje haar!" Stomvervelend. En dat is jouw schuld.'

Met moeite wist haar moeder haar lachen in te houden.

'Daar trek jij je toch niks van aan? Er zijn heel veel meisjes die graag zulk haar zouden hebben als jij. Die kopen haarverf of kleurspoelingen om rood haar te krijgen!'

'Het zal wel.' Evi was niet overtuigd. 'Maar als je je haar rood verft, word je op school niet zo gepest als ik.'

'Je moet niet zo mopperen. Dat staat je niet. En nu

je het over school hebt: je moet dringend weg, anders kom je weer te laat.'

Evi's moeder stak haar hoofd om de hoek van de kamerdeur en zei: 'Vincent, Manou, we gaan naar school.'

Terwijl Evi haar jas pakte, zag haar moeder in de gang de tas van haar oudste zoon staan.

'Is Sem al vertrokken?' vroeg ze.

Evi schudde haar hoofd.

'Hij ging net naar boven.'

'Hè, verdorie!' Er verscheen een kwade rimpel boven de neus van haar moeder, en ze riep: 'Sem, komen. Nu direct! Je moet weg, man, wat doe je nu nog op je kamer?'

Vanaf de overloop klonk een onverstaanbaar antwoord. De moeder van Evi maakte een wanhopig gebaar met haar handen.

'Wat moet ik met zo'n jongen? Waarom komt hij nu niet naar beneden?'

'Die zit natuurlijk weer te gamen met zijn geliefde Lara Croft', zei Evi.

Haar moeder ontplofte bijna.

'Nee, hè? Ik ga nog eens een verbod instellen op die stomme gamecomputer. Hij weet toch ook dat hij naar school moet?'

Kwaad liep ze de trap op. Intussen kwamen het jongere broertje en zusje van Evi de gang in.

Hun moeder gebaarde naar de voordeur.

‘Gaan jullie al maar, ik moet even iemand achter zijn computer vandaan sleuren.’

Evi gaf Vincent en Manou hun jassen en riep: ‘Oké, tot vanmiddag.’

Hun moeder was al bijna boven.

‘Dag, jongens, doe je best! Sem, waar blijf je?’

Op de speelplaats liep en rende iedereen door elkaar. Evi had helemaal geen zin om de hele dag in de klas te zitten. Haar vader nam wel eens een dag vrij van zijn werk: als hij echt niet wilde, dan ging hij gewoon een dagje niet. Waarom mochten volwassenen dat wel en kinderen niet? Het was gewoon oneerlijk.

Ze ging bij een paar vriendinnetjes staan. Terwijl ze om zich heen keek, vroeg ze: ‘Hé, is Marli er niet?’

Tess, die in de klas vlak voor haar zat, wees naar het bankje bij de schooltuin.

‘Daar zit ze.’

Pas toen zag Evi haar beste vriendin: Marli zat er met een stapeltje papier in haar hand. Meteen liep Evi op haar af.

Ze riep: ‘Wat doe jij daar?’

Met een geërgerde blik keek Marli op.

‘Laat me even met rust. Ik had vanochtend vroeg willen opstaan om mijn spreekbeurt nog een keer door te kijken, maar ik heb me verslapen.’

‘O, sorry, hoor’, zei Evi beledigd. ‘Ik vroeg het alleen maar.’

Marli keek haar smekend aan. Ze duwde een lok van haar lange blonde haar achter haar oor. ‘Niet vervelend doen – daar heb ik nu echt even geen tijd voor, oké?’

‘Oké. Kan ik ergens mee helpen?’

‘Ik dacht het niet.’ Marli lachte. ‘Of jij moet die spreekbeurt voor me willen houden.’

Evi trok een vies gezicht en ging naast haar zitten.

‘Nee, dank je wel. Ik ben gelukkig al geweest.’

Haar spreekbeurt over K-pop had haar afkeurend geloei opgeleverd van de jongens in hun klas, maar ze had er toch een acht voor gekregen.

‘Waar gaat jouw spreekbeurt eigenlijk over?’ vroeg ze.

Met tegenzin keek Marli weer op uit haar papieren.

‘Over paarden en pony’s. Dat had ik je toch al verteld?’

Dat was waar ook, bedacht Evi. Stom van haar, want zulke dingen hoorde je niet te vergeten. Dat kwam vast doordat paarden en pony's haar niet interesseerden. Ze begreep echt niet wat Marli in die beesten zag.

Ze stond op en zei: 'Dan laat ik je nog maar even doorwerken. De bel gaat toch zo.'

Ze was nog niet uitgesproken, of de zeurende toon van de schoolbel klonk.

'O nee, hè!' riep Marli paniekerig. 'En ik ben nog lang niet klaar!'

Evi haalde haar schouders op. 'Geeft toch niks? Dan kijk je de rest tijdens het rekenen nog even door, dat heeft meester Ruben toch niet in de gaten.'

Zuchtend pakte Marli haar papieren bij elkaar.

Samen liepen ze naar de klas.

De klas was die ochtend nogal luidruchtig. Onder het rekenen moest meester Ruben steeds orde houden, want er zaten een paar jongens ontzettend vervelend te doen.

Al vóór de pauze werd de meester een keer echt boos. Max en Jef stonden al op het bord, met twee kruisjes achter hun naam. En nog altijd zaten ze grappen te maken en grappen uit te halen.